Сумський
МАШИНОБУДІВНИК

Газета АТ «Сумське машинобудівне науково-виробниче об'єднання»

FRUNZE
ЗАСНОВАНЕ В 1896 РОЦІ

№6 (4255)

Четвер, 24 червня 2021 року

РЕЗОНАНС

Нонсенс по-сумськи

Значна кількість кримінальних проваджень та їх характер, блокування рахунків мають на меті вимити оборотні кошти з об'єднання і блокувати його роботу. Це потягне за собою зрив контрактів і, як результат, – штучне банкрутство, а після цього поновити роботу заводу буде непросто. На цьому під час пресконференції, що проходила в АТ «СМНВО-Інжиніринг», наголосив адвокат Денис Бугай.

Безпрецедентний рівень порушень у межах кримінальних проваджень стосовно Сумського машинобудівного об'єднання, його керівництва вражає не тільки правників, а й звичайних сумчан, чия доля пов'язана з підприємством.

– Ми бачимо величезну кількість зловживань з боку правоохоронних органів, певну координованість дій навколо заводу, а кожна сторінка кримінального провадження в цій справі – це доказ протиправної діяльності слідчих та прокуратури, – зазначив адвокат.

Зокрема, коли мова йде про готель «Ювілейний», варто розуміти, що приватний виконавець, організовуючи виконавче провадження здійснив відчуження частини готелю, який належав заводу за 19,5 млн грн. Ці кошти пішли на рахунки заводу, щоб використати їх на його розвиток, на погашення заборгованості, що виникла за попереднього керівництва.

Чи мав право виконавець так діяти, чи мав право нотаріус переоформити право на нерухомість? Так, мали. Ці дії приватного виконавця і нотаріуса, ще до того, як з'явилось кримінальне провадження були предметом перевірки міністерства юстиції, оскільки це їх компетенція. Тоді порушень не було встановлено.

Своєю чергою, слідчий не погоджується з висновками Мін'юсту і вважає, що вказані дії є протиправними та мають злочинний характер. У чому ж полягає злочинний характер, слідчий у своїх документах не пояснює. Він виносить підозру.

Ще один момент – збитки. Вірніше, їх відсутність, адже гроші від реалізації майна мають заходити на завод. Тож цією операцією заводу не було завдано жодних матеріальних збитків. Слідчий це розуміє і не робить експертизи, як того вимагає кримінально-процесуальний кодекс. А те, що експертизи в рамках цього кримінального провадження не існує, є грубим порушенням. Але слідчого це не зупиняє. Далі, для того щоб надати справі резонансу, до неї штучно «прив'язують» В.М. Лук'яненка…

– І як вінець цієї справи – обрання застави для В.М. Лук'яненка у сумі 20 млн грн, що є незаконним, необгрунтованим рішенням, яке виходить не лише за рамки закону, а й за рамки здорового глузду. Відповідно до закону, застава мала б становити не більше 300 тис. грн, – вважає адвокат.

Але суд обирає саме таку заставу. На якій підставі? Якщо промоніторити роботу всієї судової системи області, то ніколи такої цифри не було. Коли така цифра приймається, то в цьому є певна зацікавленість сторонніх осіб. Розміри таких застав зустрічаються тільки в антикорупційному суді, щодо тих, хто краде з бюджету. У нас протилежний випадок – обирають величезну заставу людині, яка відроджує підприємство, створює робочі місця, наповнює бюджет міста, а відповідно, й України. Нонсенс по-сумськи…

АКТУАЛЬНО

Завод має працювати!

Близько тисячі співробітників АТ «СМНВО-Інжиніринг» та небайдужих сумчан прийшли до будівлі Сумського апеляційного суду на мирну акцію підтримати керівника підприємства Володимира Лук'яненка. Саме тут мали розглянути його апеляцію, але суд відклав засідання.

Олексій Крулик з цеху №12 працює 42 роки на Сумському машинобудівному об'єднанні. На мітинг вийшов, бо впевнений, що завод має працювати.

– На підприємстві працювали мої два діди, батько, мати, дружина. Наш загальний стаж роботи на заводі – 300 років. Мені буде дуже боляче, якщо ми зараз не відстоїмо своє підприємство і його поріжуть на брухт та продадуть за безцінь. А до того йде. Таке підприємство й у такому стані як зараз, крім Володимира Матвійовича ніхто не витягне з прірви. Ми розуміємо, що є незадоволені, що є люди які хочуть, щоб їм віддали їх зароблені кошти будь-якою ціною, але є майже 5 тисяч робітників і їх родин, які хочуть працювати і заробляти кошти. Ми маємо на це право. У мене теж є заборгованість 29 тис., я не йду в суд, бо розумію, що для того, щоб віддати мені заборгованість, кошти потрібно заробити. І ми це робимо щодня.

Ірина Кочмак, працює у СКБ з 1987 року:

– Сьогодні тут зібралась лише невеличка частинка нашого великого п'ятитисячного колективу, який хоче, щоб завод працював, бо за кожним з нас - родини. У нас багато до речі представників багатодітних родин працює. Люди мають заборгованість, але працюють і вірять, що її виплатять. Зараз на підприємство повернулась людина, яка все своє життя йому присвятила і нині він робить все, щоб ми могли і працювати, і заробляти. І дуже неприємно, що щойно підприємство почало долати кризові явища хтось, починає активно заважати. Але завод має працювати!

Заступник головного інженера з розвитку та підготовки виробництва Віктор Пирогов:

– З 2004 р. працюю в об'єднанні. Працював і в найважчі часи, тож є з чим порівнювати. Зараз іде підйом виробництва. Якщо у 2018 р. тут працювало дві тисячі працівників, то зараз – майже п'ять тисяч. Яке б у кого не було ставлення до нинішнього керівника Сумського машинобудівного об'єднання, але не можна ігнорувати той факт, що за останні два роки його керівництва підприємство значно наростило потужності, ми вчасно отримуємо зарплату. Зараз ми зіткнулися зі спрямованою інформаційною атакою на підприємство. Це шкодить роботі і керівника, і іміджу підприємства, суттєво впливає на інвестиції, гальмує розвиток. Ми вийшли сюди довести позицію трудового колективу. Ми довго мовчали, бо працювали, але зараз відчуваємо, що наші робочі місця під загрозою. Ми прийшли не тиснути на суд, а показати, що є альтернативна точка зору людей, які хочуть одного – щоб їм дали працювати!

Валерій Шершенюк, голова незалежної профспілки підприємства був одним із тих, хто першим почав говорити про негаразди на підприємстві:

– Усім відомо, як починали нарощуватися борги на підприємстві. Я, як очільник незалежної профспілки, з 2014 року організовував акції протесту. Ми неодноразово зверталися до представників влади всіх рівнів, від місцевої до Адміністрації Президента, Кабміну. Описували ситуацію на заводі. Відповіді були завжди схожі, мовляв, влада не втручається в роботу приватного підприємства. А зараз, коли підприємство почало працювати, виявляється, втручатися можна. Вже є і графік погашення заборгованості. А єдиною гарантією його дотримання є стабільна робота підприємства.

Наразі ситуація, що склалася навколо підприємства та його керівника, ще більше ускладнює процес виплати боргів по зарплаті. Якщо ж завод зупиниться, заводчани взагалі можуть не отримати свої гроші.

Як повідомив перший заступник Генерального директора АТ «СМНВО-Інжиніринг» Андрій Грек, з кінця травня на погашення заборгованості із заробітної плати було направлено 2 мільйони 200 тисяч гривень. Керівництво підприємства намагалося перевести ще 1 мільйон 54 тисячі гривень на ці цілі, але через незаконне заблокування заробітного рахунку приватним виконавцем О.О. Хорішко це зробити не вдається. Ось так «допомагають»…

ЯКІСТЬ

Відповідаємо міжнародним стандартам

З метою підтвердження відповідності системи менеджменту якості (СМЯ) АТ вимогам міжнародного стандарту ISO 9001: 2015 фахівцями ТОВ «Бюро Веритас Сертифікейшн Україна» на нашому підприємстві проводився другий наглядовий аудит. Були перевірені підрозділи: ДОР, УКК, УГТ, УМТЗ, ВМ, цех № 6.

Ці підрозділи показали хороший рівень підготовки. Сильною стороною СМЯ було названо управління ризиками, впроваджене в АТ, проте зазначено, що на наступному етапі необхідно впровадити оцінку можливостей.

Під час завершальної наради аудиторами були проаналізовані результати спостережень: невідповідностей СМЯ не виявлено, оформлено два зауваження. За підсумками було прийнято рішення: система менеджменту якості АТ «СМНВО - Інжиніринг» відповідає вимогам стандарту ISO 9001:2015, ефективна, а результати діяльності відповідають запланованим вимогам і завданням.

Також аудитори нагадали, що в травні 2022 року, з метою продовження дії сертифікату, а також підтвердження постійності відповідності і результативності системи менеджменту в цілому, її постійній придатності у рамках області сертифікації, проводитиметься ресертифікаційний аудит СМЯ, який буде об'ємнішим і тривалішим, тому нас чекає велика робота з підготовки, щоб гідно його пройти.

Першим заходом з підготовки до ресертифікаційного аудиту планується спільна робота ДНП і ДОР з навчання персоналу за темою «Вимоги міжнародного стандарту ISO 9001 : 2015 та їх реалізація в АТ», також продовжується розробка та оптимізація процедур СМЯ АТ відповідно до затвердженого графіку.

АСПЕКТИ ВИРОБНИЦТВА

Комплекс, де вкладають в обладнання душу

Науково-випробувальному комплексу – блоку випробувальних стендів АТ «СМНВО-Інжиніринг» – 45 років. Сьогодні наше підприємство неможливо уявити без цього унікального комплексу. Свого часу він був першим і єдиним таким комплексом на території Радянського Союзу.

Блок випробувальних стендів (БВС), запущений в експлуатацію в 1975 році, дав можливість випробовувати щойно освоєні ГПА-Ц-6,3 з авіаційним приводом. При чому, як весь агрегат, так і його окремі вузли, а також проводити наукові й дослідні роботи.

Серед тих, хто входив до складу першої молодої команди працівників БВС, був і нинішній його начальник Сергій Михайлович Кириченко. Він тоді ще навчався на вечірньому відділені філії Харківського політехнічного інституту (нині СумДУ). Тож звечора теорія, на другий день – практика.

Становлення БВС, розвиток, всі зміни проходили на його очах і за його безпосередньої участі. Сергій Михайлович згадує час, коли випробування проводились з використанням газу. Зараз для цього використовується повітря. Тоді, в 1976 р., обсяг вимірювальних параметрів був набагато меншим, та й техніка була простіша. Частина механічних випробувань свого часу проводилась в цеху №2 - там на застарілих верстатах перевірялись вібраційні характеристики роторів. Сергій Михайлович пригадує секрети, які допомагали досвідченим фахівцям визначити, що називається, на око вібрацію компресора: ставили монетку – встояла при роботі,- значить все гаразд. І не помилялись. Нині значно досконалішими стали і вимірювальна апаратура і методики розрахунків та обчислення характеристик.

Сьогодні балансувальні роботи роторів проводяться у вакуумній камері розгону-балансування стенду SCHENCK на робочих оборотах. Після балансування на цьому стенді компресори мають мінімальні значення вібрації, а значить і термін служби обладнання значно підвищується.

Робота БВС вдосконалювалась при безпосередній участі конструкторів. На підприємстві розроблялись і впроваджувались нові види продукції, передбачались і відповідні методи випробувань.

КОРАБЕЛЬ НА ІМ'Я ГПА-Ц-16

Важлива сторінка в історії БВС – 80-ті роки, коли почався серійний випуск нових агрегатів ГПА-Ц-16, поштовхом до чого стало введення ембарго на екс-порт у СРСР устаткування для розвідки і видобутку нафти та газу. У відповідь на це нашими

Сергій Михайлович Кириченко

конструкторами був розроблений агрегат потужністю 16 МВт. Путівку в життя агрегат ГПА-Ц-16 отримав саме на БВС - випробування «нульового» агрегату, як розповідає Сергій Михайлович, було проведене саме на стенді БВС:

– Все було, як при спуску корабля на воду - так само розбили пляшку шампанського. І корабель, на ім'я ГПА-Ц-16 поплив.

Вперше для цих агрегатів був використаний газотурбінний двигун НК-16 СТ, розроблений моторобудівниками з м. Куйбишев (нині Самара, Росія). І для них ця справа була новою, а випробувальних стендів для двигунів на заводі не було, всі двигуни, а це 8-10 одиниць в місяць, привозили на БВС у Суми.

Оснащенню комплексу підприємство приділяло особливу увагу. Тут були створені всі умови для того, щоб визначати, як буде працювати машина в природних умовах. Це одна з особливостей БВС – випробування компресорів в їх реальному режимі роботи. Можливості стендів дозволяли створювати всі умови (тиск, ступені стиснення), при яких працюють агрегати на компресорній станції, ну хіба що ми не могли створити температуру навколишнього повітря –40° С – додає С.М. Кириченко.

Це допомогло об'єднанню вийти на рівень відомих закордонних фірм щодо дослідницького та виробничого оснащення виготовлення компресорів, забезпечило конкурентоздатність продукції на світовому ринку.

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД

Випробуванням для сумських машинобудівників став вихід на латиноамериканський ринок. У 1989 році для Аргентинської газової компанії «Gas Del Estado» було виготовлено два ГПА для КС «Indio Rico».

– Місяць вантаж був у дорозі, а ще через два місяці замовник приймав роботу, – розповідає С.М. Кириченко. – Сумські фахівці на місці супроводжували пусконалагоджувальні роботи. Через рік було виготовлено ще два ГПА для КС «Sorilla». Агрегати, поставлені сумчанами, успішно працюють в Аргентині й понині. Час від часу звідти надходять запити на виготовлення тих чи інших запчастин.

У 1996–1997 роках підприємство вийшло на ринок Близького Сходу. Виготовили ГПА-Ц-16 і ГПА-Ц -6 для шістьох компресорних станцій. Спеціалісти об'єднання знаходились допомагали під час монтажних робіт. Навкруги гори, пустеля і пекуче сонце. Ці умови враховувались під час розробки агрегатів конструкторами об'єднання. Особлива увага була зосереджена на системах охолодження відсіків турбіни, компресора та мастила. Агрегати працюють і донині.

– У тому, що співробітництво із партнерами різних країн триває, доклали зусиль і провідні фахівці БВС, – говорить С.М. Кириченко. – Це Микола Токарев, начальник дільниці випробувань. Прийшов на БВС у 1997 році, має великий досвід монтажу, налагодження устаткування на компресорних станціях у різних кліматичних умовах. Юрій Шепотько – інженер-гідравлік за фахом, на БВС прийшов працювати в групу САУ. Зараз він є начальником дільниці САУ. Активну участь у закордонних відрядженнях брали старший майстер В.В. Маруха, машиністи газотурбінних установок А.А Луговий., Б.М. Токаренко, С.В. Пінчук і багато інших.

ІСТОРІЯ КОМПЛЕКСУ – ЦЕ ЙОГО ЛЮДИ

БВС постійно змінювався: удосконалювалося обладнання, що випускається, модернізувалися і випробувальні стенди. Але ніякий розвиток неможливий без людей, їх самовіддачі, бажання робити свою справу якнайкраще. Багато з тих, хто й сьогодні трудиться тут, прийшли зовсім молодими людьми, брали участь у будівництві БВС, набували досвіду, вчились, ставали висококваліфікованими фахівцями.

З вдячністю говорять у цьому колективі про тих, з кого починався БВС – першого його начальника Валентина Задорожко; механіка БВС, а нині начальника НВК – Віктора Тютченка; першого енергетика, якого, на жаль, вже не має серед живих, Данилюка Віталія Андрійовича.

І нині БВС залишається потужним комплексом для випробування техніки для нафтової і газової промисловості. Нещодавно завершили випробування пропанового компресора.

– За кожним таким об'єктом години роботи, часто безсонні ночі – адже агрегат, хоч він і залізний, але він, як дитина, його потрібно «виростити», «навчити ходити», вкласти в нього душу. Тоді він буде радувати хорошою і довгою роботою. Так що в кожному агрегаті, який наша команда запустила, залишилася частинка нашої душі, – говорить С.М. Кириченко.

ІМПОРТОЗАМІЩЕННЯ

Важливі деталі — власними силами

Нова дільниця створена в цеху № 20 в рамках реалізації програми імпортозаміщення, що діє на нашому підприємстві. Тут почали виготовляти вкрай необхідні деталі, які раніше закуповувались за кордоном: кабельні вводи, заглушки, адаптери монометрів, з'єднувачі для трубопроводів та інші. Без них неможливе виконання значної частини замовлень, над якими працюють в цехах об'єднання.

Вимоги до якості цих деталей особливі, бо кожна з них має важливі функції. Так, наприклад, за допомогою кабельного вводу – невеликої деталі, що складається з семи частин, кабель, що заводиться до механізму, прикріплюється до корпусу машини. Конструкція має витримувати значні навантаження, забезпечити довговічність, надійність електричних з'єднань, вологостійкість і сейсмостійкість.

Дільниця укомплектована сучасними верстатами, прогресивним обладнанням. Тут встановлені два верстати HAAS, верстати з ПК, фрезерувальні, а також лазерна установка для нанесення маркування. Частина обладнання була закуплена, частина відновлена, переміщена з інших цехів, удосконалена, аби підвищити їх продуктивність. Тут же підготовлене місце ще для кількох нових верстатів.

Начальник цеху Володимир Мірошниченко

розповів, що робота над цим проєктом почалася з жовтня минулого року спільно з управлінням головного інженера, управлінням головного технолога, конструкторами, іншими службами АТ. Були підготовлені фахівці. Зараз тут працює комплексна бригада, до якої входять оператори верстатів з ПК, фрезерувальники, токарі, слюсарі-складальники, маркувальники. Працюють у 2-3 зміни. І, як говорить начальник цеху, потреба в спеціалістах, зростатиме, бо наростає навантаження.

Охоче йде в цей колектив молодь. Серед тих, хто проходив навчання, п'ять учнів, які вже отримали розряди і виконують завдання самостійно. Велику допомогу в підготовці фахівців надав Михайло Іванович Андра, який, по суті, очолив цю роботу. Він – оператор верстатів з ПК 5 розряду, тривалий час працював у цеху № 6, нині на пенсії. Але зараз його досвід і знання виявились незамінними.

Вся нова продукція, що виготовляється на дільниці, пройшла випробування, отримала відповідні сертифікати. В планах – розширити номенклатуру, забезпечити потреби об'єднання власними деталями, а в перспективі, можливо, й інші підприємства України.

ЗРОБЛЕНО!

Поршневий компресор готовий до відвантаження

АТ «СМНВО-Інжиніринг» відновило виробництво важкого компресорного устаткування.

У цеху №3 виготовили поршневу компресорну установку з поршневим навантаженням 25 тонн для споруджуваного заводу з перероблення сирого газу. Все лиття для компресора виготовлено в об'єднанні.

- Наше виробництво вперше випускає поршневі компресора на базі М25 відповідно до вимог американського стандарту API-618 «Поршневі компресори для нафтової, хімічної і газової промисловості». Вони дуже непрості в конструкції. У цих компресорах встановлені складні циліндри, поршнева група, і взагалі вся «начинка» непроста в проєктуванні й

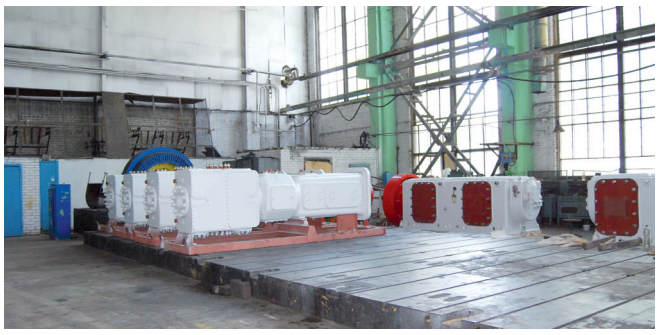

виготовленні. Вся трубопровідна обв'язка та апарати виготовлені з нержавіючої сталі, — розповідає директор виробництва ГПА і компресорів В'ячеслав Негребецький.

Обладнання вже пройшло випробування, пофарбоване і готується до відвантаження замовнику — компанії з Близького Сходу.

АТ «СМНВО-Інжінірінг» є одним із найстаріших підприємств з виготовлення опозитних поршневих компресорів і єдиним підприємством на теренах пострадянського простору, яке виготовляє важке компресорне обладнання.

Об'єднання має потужний виробничий і науково-технічний потенціал і може в найкоротші терміни виконати розробку креслень, виготовити, випробувати і поставити замовнику необхідне обладнання, а також здійснити його монтаж, пусконалагодження і, при необхідності, забезпечити його сервісне обслуговування.

ВИПРОБУВАНО

Виготовили пропановий компресор

У цеху №2 виготовили два електроприводних компресорних агрегати з пропановими відцентровими компресорами.

Компресорні агрегати призначені для подачі пропану в низькотемпературну установку перероблення й очищення попутного нафтового газу від вуглеводнів. Попутний нафтовий газ – це газ, розчинений у нафті, що є супутнім продуктом видобутку нафти.

– Це дуже складний компресор за своїм функціональним призначенням. Конструктори вперше розробили таке обладнання, а ми його виготовили для закордонного замовника. У корпусі компресора послідовно встановлені три секції стиснення. Зазвичай їх до двох, а тут – три! – розповідає директор виробництва ГПА і компресорів В'ячеслав Негребецький.

Три секції стиснення забезпечують тиск газу на виході з компресора до 29 бар. Кожна секція складається з двох ступенів. Температура пропану на вході в компресор до мінус 42С. На вході в другу і третю секції стиснення, виконується додаткова подача пропану, що забезпечує максимальну ефективність компресора. У компресорі встановлені демпферні підшипники і тандемні торцеві газодинамічні ущільнення. Торцеві ущільнення мають проміжний лабіринт з наддувом азотом.

Компресор пройшов випробування. За цим процесом стежив представник замовника.

В АТ «СМНВО-Інжиніринг», залежно від вимог замовника, розробляється і виготовляється компресорне обладнання з різними параметрами за продуктивністю і потужністю, кінцевим тиском і ступенем стиснення газу.

ЖИТТЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Бригада Тараненка: «Ми впораємося з будь-яким завданням»

Непросте це завдання – при короткому спілкуванні розповісти про колектив, з яким тебе пов'язує понад чотири десятиліття, про роботу, яка стала головною справою життя. Та бригадир зварників цеху № 6 Ігор Тараненко й електрозварник цієї бригади Віталій Гаврилов одразу визначають головне:

– Немає завдань, з якими б ми не впорались. Колектив дружний, стабільний, відповідальний. Всі проблеми вирішуємо спільно, швидко. Працівники – висококваліфіковані спеціалісти, в основному мають 5 і 6 розряди. Є традиції цеху № 6, якому вже майже 90 років. Тому по-іншому не може бути.

Обидва співрозмовники прийшли на завод на початку 80-х років минулого століття після навчання в професійно-технічному училищі № 2, пройшли випробування Афганістаном, разом із підприємством переживали і його кращі, і гірші часи. Ще до Другої світової війни заводчанами стали їх дідусі. Тут, в цеху все життя працювала токарем мама І. Тараненка Катерина Гнатівна, кавалер Ордена «Знак Пошани», батько Віктор Іванович, а також два брати.

– Коли ми починали, – розповідає В. Гаврилов, – бригадиром у нас був Дмитро Іванович Гончаров, він працював ще коли начальником цеху тут був Володимир Матвійович Лук'яненко. На нас була особлива відповідальність. Ми не могли дозволити собі щось робити абияк. Цех № 6 був основним з випуску центрифуг. Наша бригада у 80-х роках починала працювати над виготовленням атомних насосів, перших ГПА. Цех був як завод, де працювало понад 1000 людей. Пізніше, коли мінялась структура підприємства, наші фахівці перейшли в 12 цех, на виробництво насосів для АЕН.

Як і все об'єднання, цех не оминули негаразди, що виникли при попередньому керівництві – безробіття і невиплата заробітної плати. На той час у цеху було три бригади зварників: аргонного, ручного та автоматичного зварювання. Оскільки ця професія має попит в усьому світі, багато фахівців чекати не стали, розрахувались. Зараз частина з них повернулась і створили одну комплексну бригаду.

Бригадир розповідає, що бригада на сьогодні повністю завантажена:

– Допомагаємо компресорникам, працюємо над виготовленням

Бригада зварників цеху № 6 Ігоря Тараненка

центрифуг, кульової запірної арматури, виготовляємо фільтри на шумопоглиначі, патрубки для ГПА… Цех механоскладальний – збираємозбираємо, складаємо, варимо. Нам все до снаги. Були б замовлення, а ми впораємося з будь-яким завданням.

Бригада – це як велика родина, з якою переживають і успіхи, й поразки, приймають рішення і коригують свої життєві плани, знаходять розуміння й підтримку. Майже у кожного чоловіка з бригади, окрім наймолодшого, 23-річного Петра Самохвала, свої сім'ї, є серед них багатодітний тато. Сергій Данилов один виховує 12-річну доньку. А за плечима Петра – служба в АТО. Хтось захоплюється мисливством, чи рибалкою, є фанатичні садівники й городники...

– Був період, це вже після 90-х, – пригадує В. Гаврилов, – коли дехто нам закидав – що ви, мовляв, тримаєтесь за заводську трубу, немає сенсу. І що робітничі професії – це не престижно. Знаємо, як склались їхні долі. Дуже часто люди так себе і не знайшли, як професіонали. Я не залишив цех і тоді, коли робота тут майже зупинилась. Бо вірив – все налагодиться. Вірю й зараз. Перспективи є. Рано чи пізно має почати підійматися хімічна промисловість, нафтогазова. А значить і нам вистачить роботи. Буде робота, будуть заробітки. Так, є борги по зарплаті. Є вони і в мене. Але будемо працювати, все отримаємо. Головне, щоб нам не заважали. Ми не раз долали, на перший погляд, непереборні перешкоди і перемагали. Вірю і надіюсь, що й цього разу все у нас вийде.

ЗАСЛУЖЕНІ ВІДЗНАКИ

У День донора

У молодіжному центрі «Романтика» відбулись урочистості з нагоди Всесвітнього дня донора і 5-ї річниці обласного проєкту «Голос крові: ми українці!» Серед учасників урочистостей чи не найчисельніша донорська організація АТ «СМНВО-Інжиніринг».

З нагоди свята і враховуючи вклад донорів крові в підтримку життя та здоров'я сумчан нагородами Сумської обласної держадміністрації були відзначені Почесний донор, електрозварник цеху № 4 І.Д. Пилипенко, інспектор відділу кадрів В.П. Ясирєва, нагороди обласної ради отримали Почесний донор, змінний інженер цеху № 12 О.В. Шкурко, диспетчер УОР М.С. Кравченко. Почесною грамотою Сумського міського голови нагороджено Заслуженого донора України колишнього працівника об'єднання О.А. Ткачова, почесне звання «Заслужений донор України» присвоєно котельнику цеху № 4 О. В. Банчукову.

– Моє донорство почалось в армії. Тоді потрібно було здати кров для хворої дитинки, я зголосився. Після армії я повернувся на завод ім. Фрунзе в 4 цех. У бригаді захворів робітник, треба було рятувати. Здав для нього кров. І так 37 років. Здав 130 літрів крові. Ніколи за це не брав гроші, – говорить Заслужений донор України Олександр Ткачов.

Марина Кравченко, диспетчер УОР зазначає, що донорство – це сімейна традиція:

– Ми з чоловіком Миколою здаємо кров регулярно. Бажання допомагати людям, які того потребують, було завжди. Займалась волонтерством, допомагала діткам в дитбудинках, онкохворим. Знаю, яке важливе значення компоненти крові. Донорство

Родина Кравченків

– це можливість бути корисним. Буває, люди бояться здавати кров. Але я скажу, що ще ні разу після донації не почувалась недобре.

– Приємно усвідомлювати, що ти допомагаєш людям. Маленька часточка того, що ти віддаєш, комусь рятує життя. Я слідкую за своїм здоров'ям, контролюю гемоглобін. Якщо раніше в мене показники були недостатні, то зараз з цим все гаразд. говорить Вікторія Ясирєва, інспектор відділу кадрів.

За словами заступника голови первинної профспілкової організації «Машметал» АТ «СМНВО-Інжиніринг» С. В. Чирви, регулярно щомісяця здають кров понад сто заводчан. І ця традиція робить наше підприємство лідером донорського руху не тільки на рівні міста, а й країни.

З ЮВІЛЕЄМ!

У червні ювілеї відзначають:

С.Г. МЕДВЕДЬ – комірниця цеху № 2.
О.М. РУДЕНКО – старша комірниця цеху № 2.
В.В. ВОРОНІН – слюсар-інструментальник цеху № 4.
В.С. КЛІЩ – стругальник цеху № 11.
О.С. ВЕРБИЦЬКИЙ – газорізальник цеху № 11.
Ю.В. ГУБАРЬ – електрозварник цеху № 16.
Л.І. БАБИЧ – старша комірниця цеху № 22.
О.І. ДУДКО – слюсар-електромонтажник цеху № 32.
К.М. ТВЕРДОХЛІБ - приймально-здавальниця вантажу цеху № 59.
О.В. ХОДУН – прибиральниця дільниці № 60.
Н.А. ІВАЩЕНКО –дефектолог ВНК.
М.І. НАЗАРЕНКО – слюсар-ремонтник РЕУ.
О.О. ХОРУЖЕНКО – інженер-програміст від. №247.
С.І. КРИТСЬКИЙ – гол. спеціаліст від. №384 СКБ.
А.О. МАЙБОРОДА – комплектувальник від. №379 СКБ.
М.А. ШУЛЬМІН – охоронець УОР.
М.В. КАЗБАН – охоронець УОР.
С.М. ЩЕРБАК – старший черговий оперативний УОР.
С.М. МОІСЕЄНКО – охоронець УОР.
М.С. РЯБЧЕНКО – слюсар УМН.
Л.А. БРАЖНИК – провідний інженер-технолог УГС.
В.А. ГУСЄВА – інженер УФС.
А.О. ШУЛЬЖЕНКО – інженер УЛ.
П.І. ГЛУЩЕНКО – інженер УЯК.
Н.Ф. ТОЛОК – комірниця ДКППВ.

Шановні ювіляри!
З днем народження, зі святом!
Бажаєм радості багато,
Хай друзі у вас будуть вірні,
А заробітки — лиш стабільні!

ЗАХОПЛЕННЯ

Нумізматика як стиль життя

Захопленість чимось з'являється в житті людей по-різному. Переважно ще в дитинстві. Як це трапилось і з електрозварником цеху № 4 Ігорем Пилипенком, нумізматом з великим досвідом.

Про своє захоплення він розповідає цікаво і з гумором:

– Дітям взагалі характерне збиральництво, колекціонування – якісь значки, фантики…. Я свого часу зацікавився монетами. Але, як це часто буває, захоплення спалахує і гасне. Повернувся я до нього вже в дорослому віці, коли випадково відкрив колекцію знайомого нумізмата. Переглянув свої збереження. Щось зацікавило, про щось захотілось дізнатись більше. І так пішло, й по сьогоднішній день.

Для мене це важлива частина мого життя. От, приміром, вдома я про роботу не думаю. А на роботі про нумізматику можу думати (сміється). Якусь інформацію хочеться знайти, щось вдосконалити, щось обміняти. Я вдячний дружині за розуміння. Вона завжди мене підтримує. От не йде якась монетка з голови, а тут придбав – і настрій змінився, і ти вже добрий.

Нумізматика – це стиль життя. Є так звані тихі колекціонери. Вони собі щось збирають, нічого нікому не показують і не розказують. Для когось це комерція. Є серйозні колекціонери, і це, мабуть, найцікавіше. Бо монети – це носії інформації, за кожною з них – історія і географія, цивілізації, які зникли, міста, що друкували свої гроші, політичні діячі. Ти не просто береш в руки монетку, яка тобі подобається чи не подобається, ти її читаєш. Пізнаєш світ А що може бути за це цікавіше?

Діапазон колекційних монет дуже широкий. Вони можуть бути присвячені якійсь даті, події. Древні й сучасні. Зараз їх ідентифікувати стало набагато простіше, ніж раніше. В Інтернеті є визначник. Різні й ціни на них – від кількох копійок до сум, які можуть дозволити собі тільки найбагатші люди. Залежить це від багатьох чинників. Цінуються монети, що виготовлялись невеликим тиражем. Дорожче, як не дивно, коштуватиме монета, що свого часу була відкарбована з браком. Є рідкісні монети. У 1958 році, коли планувалась реформа грошей у Радянському Союзі, почали випускати перші нові монети. Потім їх вилучили з обігу. Реформа відбулась у 1961 році. Але частина тих вилучених монет якимось чином «закотилась» і тепер на них полюють колекціонери. Цікаві колекціонерам і деякі монети вже незалежної України. Це, наприклад, монети 1992 року, що друкувались в різних країнах – Англії, Греції. Вони відрізняються, і це не може не помітити нумізмат. Зараз майже неможливо знайти 2 копійки 1992 року чи гривню 1995.

Але для мене цінність важливіша за ціну. Монета дуже багато може вам розповісти. Скажімо, гроші часів Другої світової війни. Різні монети виготовлялись на окупованих і на неокупованих територіях. Бувало, що свої гроші друкували окремі міста. Власними грішми користується Ватикан. Свої гроші мала кожна європейська країна, а тепер вони всі користуються євро. З республіками Радянського Союзу вийшло навпаки. Такий рух спостерігається й на інших континентах і в різний час. Тож по грошах можна судити про взаємовідносини держав. Храмові

гроші існують на Тибеті. На Кубі - туристичні, якими можна розрахуватись за готель, але нічого не можна придбати на ринку. Грошам інколи приписують магічні властивості. В Китаї купюру кладуть з небіжчиком в домовину. А хтось наділяє їх лікувальними властивостями і прикладає певні монети до хворих місць.

Сьогодні я вже сам можу проконсультувати будь-кого. Вважаю, що досить непогано розбираюсь в темі. Але чим більше дізнаєшся, тим цікавіше. Один мій приятель, тоді ще далекий від нумізматики, побачив у мене одну монету, каже – і я таку хочу. Почав його відмовляти. Мовляв, це хвороба, не починай, ти не зможеш потім цього позбутися. Він заперечував. Але зараз бачу – хвороба таки прогресує…

Газету підготовлено пресцентром

4
Газета АТ «Сумське НВО» «СУМСЬКИЙ МАШИНОБУДІВНИК»
Реєстраційне свідоцтво: СМ №818/440ПР від 22.09.2015р.
Заводська газета видається з 1929р.
Адреса пресцентру: 40004, м. Суми, вул. Горького, 58, тел. 68-62-08
Начальник пресцентру АТ «СМНВО-Інжиніринг» Світлана ШОВКОПЛЯС
Відповідальний за випуск: заступник гендиректора із загальних питань В.А. БІЛОВОДСЬКИЙ
1,0 друк. аркуш, наклад 500. Зам. 253
ТОВ ДД «Папірус»
Газета розповсюджується безкоштовно